

aut illud Quinctiliani : facilius est de arte iudicare, quam ex arte. Iccirco fortassis temere propugnauit (*) neminem rectius grammaticis de re poetica existimare posse, quum, licet ipsi non fuerint poetae, de illorum tamen arte traderint quidquid potuerit doceri, in eandemque optime commentati sint. At enim uero quam peruerse de poetica censeant nonnumquam, qui in illius interiora haud penetrarunt, vel ipse Parrhasius documento est, propterea quod rudis alieni artificii existimator priscos Graeciae atque Italiae poetas manibus nostris eripit iniquissime, eorumdemque ornamentis nobis prorsus interdicit. Nouam igitur poeticam excogitandam, neque docto sed domestico sermone poemata pangenda, recentioresque poetas quotquot eruditorum lingua, quae ipsi perperam mortua audit, carmina contexant, haud veros auctores, sed viles priscorum imitatores & discipulos, nec nisi diuturno usu atque imitatione, non autem quod artis praeceptiones penetrarint poetas esse temere pronunciat. Quae quidem paradoxa pluribus iam contudi in dissertatione quae poeticam veterem Romanam aequae ac Graecam a contemptu Parrhasianorum auctoris vindicauit. Nondum tunc manibus triueram alteram Parrhasianorum editionem gallicam (nam anglice quoque & belgice prodire)

A 3

in

(*) Parrhasiana, T.I. p. 54. edit. Amstel. 1701. *Les Grammairiens*, inquit Parrhasius, *sans être Poètes, enseignent ce qu'on peut enseigner de l'art de la poésie, &c.*